

Főszerkesztő: Hodossy Gyula

Vezető szerkesztő:

Petres Csizmadia Gabriella,

Petres Sándor

Örökös munkatárs: Turczel Lajos

A szerkesztőbizottság elnöke:

Fibi Sándor

Tagok:

Bárczi Zsófia, Hrbáček Noszek Magdaléna,

Kalácska József, Klemen Terézia,

Krippel Éva, Novák Mónika,

Pázmány Annamária, Szokol Dezső

Nyomdai előkészítés:

Václav Kinga, Gyenes Gábor

Nyomja:

Press Group s.r.o., Banská Bystrica

Kiadja:

Katedra Alapítvány

Felelős kiadó:

Hodossy Gyula

Elérhetőség:

Katedra Alapítvány

Palác Duna Palota,

Galantská cesta 658/2F,

929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 903 724 781

E-mail: katedra@katedra.skHonlap: www.katedra.sk

Bankszámlaszám: 1014769018/1111.

Laprendelés:

Lelkes Renáta, marketing@liliumaurum.sk,

00421 903 724 781

Kiadványunkat támogatta a Szlovák Köztársaság Kisebbségi Kulturális Alapja, a Szlovák Köztársaság Oktatásügyi, Tudományos, Kulturális és Sportminisztériuma.

FOND NA PODPORU KULTÚRY NÁRODNOSTNÝCH MENŠÍN

KATEDRA

mesanlık

ročník XXV., 8. číslo, apríl 2018

Vydavateľ:

Nadácia Katedra,

Palác Duna Palota,

Galantská cesta 658/2F,

929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)903 724 781

IČO: 35591609

ISSN 1335-6445 • EV: 611/08

Časopis vychádza s finančnou podporou

Ministerstva školstva, vedy, výskumu

a športu Slovenskej republiky.

Realizované s finančnou podporou Fondu

na podporu kultúry národnostných menšín

Náklad: 2500 ks

REDAKcia / SZERKESZTŐSÉGÜNK:

Nadácia Katedra – Katedra Alapítvány.

Palác Duna Palota, Galantská cesta

658/2F, 929 01 Dunajská Streda

Tel.: 00421 (0)903 724 781

Honlap: <http://www.katedra.sk>E-mail: katedra@katedra.skkatedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.

Kéziratokat nem őrzünk meg

és nem küldünk vissza.

KOZSÁR ZSUZSANNA

LEGKEDVESEBB VÁROSOM

Hogyan is lehet szavakba önteni azt, ami egy embert a szülővárosához köt? A kötődés olyan, akár a köldökzsinór. Nem ereszt. Táplál. Biztonságot nyújt.

Itt, Kassán éltem le az egész életem, az egyetem néhány évét leszámítva. Ha elmegyek innen, honvágyam van. Hiányoznak az utcák, a házak. Legjobban a Dóm hiányzik. Pedig ritkán megyek végig a főutcán, a gótika gyöngyszemét nem üdvözlöm naponta, még hetente sem. Nekem elég tudnom, hogy *van*. Ha szépül, ha restaurálják, olyan, mintha különösen szép ruhába öltözne valaki, aki kedves a szívemnek. Ha épp körbe van állványozva – mintha beteg lenne, harcolna az elmúlással. De Kassa nem csupán a Dóm, a gótikus ívek, az égbe nyúló áhítat, a tágas templombelső, ahol félnéken csillan meg Salkaházi Sára szemüvege az újkori, ám mégis annyira odaillő szobron, Szabó Ottó alkotásán. A lencse alakú főtér is kedvenceim egyike, kiszélesedő közepén a katedrális mellett a színház – olyan igazi milleneumi időköt idéző színház, páhollyokkal és piros kárpittal, és gyerekkoromból még a padlón kirakott NSz (Nemzeti Színház) intarziára is emlékszem... Már rég nincs ott. A színház mégis olyan, mint belecsöppenni a száz év előtti polgárság ünnepeibe.

Szeretem a parkot is, a Malom utcától az állomásig. Ősszel szeretem. Itt még lehet marék számára vadgesztenyét szedni. Maromba szorítani fényes burkát, érezni a belőle áradó életerőt, gyönyörködni a színében, mely semmi máshoz nem hasonlít. Pár nap múlva a gesztenye kifakul, összeszárad, mégis hordozgatom kabátzsebemben, táskában, rakosgatom az íróasztalom fölötti polcon a következő őszi.

Gyerekeim kiskorukban a patakot imádták, amely a régi Csermely-patak emlékére csörgedezik ma is végig a főutcán – persze csak a fagymentes időszakokban. Sajnos csupán az

északi része működik, a déli kapu felé vezető vályú – a rekonstruált patakmeder – mindig üresen ásít. Két fél-patak lett volna, de csak az egyikük maradt életképes. A másik a kudarcok jelképe lehetne. Mellette régi sínek, még abból az időből, amikor villamos járt a város szívében, míg a katedrális süllyedni nem kezdett a rázkódástól. A villamos már jó ideje a szülem háza előtt halad el, öszszeköti azt a régi alma materemmel. Rövid kis utca, gyerekkorom otthona és iskolája mindössze egy villamosmegállónyi táv. Térben még közel. Időben már mindkettő nagyon messze tőlem.

A lakótelep, ahol lakom, egyike a legrégebbieknek. Sok fával, parkokkal és nálam is idősebb bérházakkal. Ezeket most fokozatosan szépítik, színesítik meg, nem szürke panelköteg van itt, vidám sárga, zöld, drapp, rózsaszín házak. A parkban mögöttünk már nincs akkora gyerekszívaj, mint amikor ideköltöztem. A mesterséges kis dombon az ablakom alatt – ami tán egy meddőhányó volt – már nem szánkóznak olyan rengetegen telente. A dombot is lehet látni, nem csak a gyerekeket. Igaz, hó is kevesebb van. Most a kutyások uralják a terepet, építettek is nekik a közelben egy hatalmas kifutót mindenféle mászókaival és akadállyal. Én még ott kutyát nem láttam. Csak mindenütt máshol, a park fűvén, a járdákon, az üzletek előtt. Talán a kutyák – és gazdik – következő nemzedéke rátalál majd a sok játszóhelyre is.

Az ablakomból látni a nagykorház tetejét. Esténként világít rajta egy vörös fény, hogy a repülőknél jelezze: vigyázva kell fölötte szállniuk. Magas épület, a tizenhetedik emeletén született két fiatalabbik gyermekem. Este időnként azt is látni, ahogy a helikopter propellere érdekes fénycsóvákat vet a sötétbe – valakiért mennek vagy valakit hoztak, súlyos beteget. Az a forgó fénycsóva, számomra valahogy az is a városhoz tartozik. A helyhez, ahol élek.